

«Ο Αλαβρο- στοισειώτης»

Με λυπεί ότι η παράσταση του «Αλαβροστοισειώτη» ανέβηκε στην Κύπρο μόνο τρεις φορές. Δεν γνωρίζω αν η παραγωγή προγραμματίζει άλλες παραστάσεις στην Ελλάδα ή πρόκειται να διαλυθεί ως θεατρικός καλοκαιρινός καπνός και οι μορφές της να πετάξουν σαν σκιές στον θεατρικό Κάτω Κόσμο. Φαίνεται ότι ο Γιωργής Τσουρής, που αγγίχτηκε από την ποίηση και την κοσμοθεωρία του Λιασίδα, ήθελε να κάνει ανάκληση της εμπειρίας που έζησε πριν από δεκαπέντε χρόνια στην παραγωγή του ΘΟΚ, στον «Αλαβροστοισειώτη» σε σκηνοθεσία Ανδρέα Τσουρή. Όμως κάθε θεατρική πράξη είναι ανεπανάληπτη και ο «Αλαβροστοισειώτης» γεννήθηκε ξανά. Κάθε παράσταση έχει πολλούς γονείς, σχεδόν ισοδύναμους, αυτή που μόλις είδαμε έτυχε να έχει για γονείς ανθρώπους που διείδαν στην ιδιομορφία του λόγου του Λιασίδα δυνατότητες μετουσίωσής του σε μια σύγχρονη, πολύτροπη, αισθητικά πρωτότυπη παράσταση. Ο Νίκος Χατζόπουλος ξεκίνησε από την ανάλυση της ποιητικής του κειμένου, για να προβεί μετά στην αρμονική σκηνική σύνθεση. Ο Λιασίδης στο λυρικό και θεατρικό του έργο δίνει ποιητική έκφραση στην καθημερινότητα, μετατρέπει τους απλούς διαλόγους σε λυρική σύνθεση, γεμίζει με λεπτή συναισθηματικότητα την παραδοσιακή φρασεολογία της κυπριακής διαλέκτου. Στην παράσταση του Χατζόπουλου οι ηθοποιοί κάνουν το ίδιο, διατηρούν απόλυτη φυσικότητα όταν «μπαίνουν» στα περιγράμματα των ρόλων τους, ακούνε και μεταδίδουν τη μουσικότητα του λόγου. Όμως, ακολουθώντας τον ποιητή, πάνε πολύ πέρα από την καθημερινότητα, φέρνουν μέσα το εξωπραγματικό, το υπερκόσμιο, εμβαθύνουν στο υπαρξιακό στοιχείο, που τόσο ενδιέφερε τον Λιασίδα. Η μουσική του Σταύρου Λάντσια ανοίγει τα όρια του υπαρκτού κόσμου, εντάσσει αιωνούς θανάτου στο πλέγμα της παράστασης. Οι ηθοποιοί, «εκτός»

των ρόλων, γίνονται αποστασιοποιημένοι αφηγητές της υπόθεσης, δημιουργούν το πλαίσιο της δράσης από τα φιλοσοφικά αποφθέγματα του ποιητή, μετατρέπονται σε τραγικό χορό. Στην παράσταση του Χατζόπουλου δεν υπάρχουν ραφές, οι μεταβολές συντελούνται ομαλά και αβίαστα, όμως η βασική αντίθεση υπογραμμίζεται και προβάλλεται ιδιαίτερα, ακόμα και μέσα από τη σκηνική κατασκευή. Είναι η αντίθεση μεταξύ αυτών που κρατιούνται στην επιφάνεια αυτού του κόσμου και κείνων που ένιωσαν το άγγιγμα του άλλου κόσμου, που τον αγάπησαν οι ανεράδες, οι «καλές γυναίκες», όπως λένε οι γειτόνισσες-σχολιάστριες, χρησιμοποιώντας τον αρχαίο ευφημισμό. Ταύτιση με τον στοιχειωμένο ήρωά του θα πρέπει να ένιωθε ο ποιητής, ο οποίος όντας γέννημα θρέμμα της Μεσαορίας, της δύσκολης πραγματικότητας, γνωρίζει τι σημαίνει το άγγιγμα της ανεράδας της ποίησης και η αίσθηση της αδιαπέραστης διαφορετικότητας σε σχέση με το περιβάλλον του. Η Άντρη Θεοδότου, ο Δημήτρης Αντωνίου, η Μαρίνα Αργυρίδου, ο Κλέιος Κωμοδίκης, ο Γιωργής Τσουρής, Κύπριοι ηθοποιοί που δραστηριοποιούνται επαγγελματικά στην Ελλάδα, διάλεξαν να προβάλουν στην Αθήνα ένα από τα ομορφότερα δείγματα του κυπριακού πολιτισμού, και το έκαναν με ευαισθησία και μαστοριά. Ο Νίκος Χατζόπουλος εκτίμησε την ιδιαίτερη ομορφιά της διαλεκτικής ποίησης του Λιασίδη, τον σπάνιο συνδυασμό της παραδοσιακής κουλτούρας και της πρωτοποριακής του σκέψης, και βρήκε τη σκηνική γλώσσα που ταίριαζε στο ιδίωμα υλικό.

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ